
ПРАВЕДНИКИ

Остапенко (П'яних) Любов Тимофіївна (1923-2009)
П'яних Анастасія Василівна (1890-1986)
П'яних Тимофій Федорович (1888-1976)
Дубко Анастасія Михайлівна (1902-1967)
Винокурова (П'яних) Клавдія Тимофіївна (1914-1943)

ВРЯТОВАНІ

Винокуров Соломон Борисович
Винокуров Володимир Соломонович (1936-1978)

К.Т. Винокурова

Л.Т. Остапенко

**Тимофій Федорович
і Анастасія Василівна П'яних**

С.Б. Винокуров

В.С. Винокуров

На початку війни Соломона Винокурова призвали до армії. Під час відступу, після поранення, він потрапив в полон і в Дарницькому концтаборі видав себе за українця. Його дружина Клавдія з сестрою Любою розшукала чоловіка і зуміла забрати його з концтабору. З ним пішли і четверо його друзів. Соломон повернувся додому, на вул. Вознесенську, 68, до батьків своєї дружини – Тимофія Федоровича і Анастасії Василівни П'яних. Тут жила і молодша сестра Люба. Клавдія і Соломон мали п'ятирічного сина Вову.

Одужавши, Соломон разом з друзями по полону пішов з Києва, перейшов через лінію фронту і вступив до армії. 1943 року він загинув під Новочеркаськом.

Дружина Соломона, Клавдія Винокурова, була розвідницею в партизанському загоні "Максим". Вона часто ходила на завдання і тоді про маленького Вову піклувалися її батьки і сестра Люба. Німці вистежили Клавдію і заарештували. Вова в цей час спав в іншій кімнаті. Фашисти вигнали всіх з дому, але хлопчика, на щастя, не помітили. Клавдію відвезли до гестапо, а на квартирі залишили чергувати двох німців. Дитина,

прокинувшись, вийшла через інші двері на двір. Там його побачила сусідка Анастасія Дубко і забрала до себе. Вона ховала Вову два дні – до відходу німців.

Клавдія Винокурова була розстріляна в Бабиному Яру в червні 1943 року, але про це рідні дізналися тільки після визволення Києва. Після арешту Клавдії невідомий підпільник попередив, що наступного дня німці готуються забрати всю сім'ю. Вночі вони перейшли до порожнього будинку на вулиці Івановського, а потім до села Копачів, де й перебували до приходу радянських військ.

Після війни Любов П'яних, яка стала Остапенко, оформила опіку над племінником і виростила його. Багато років вона пропрацювала на заводі «Червоний гумовик» завідуючою водолікарнею. Володимир Соломонович Винокуров закінчив автодорожній технікум, відслужив в армії, став головним механіком на автопідприємстві. Одружився, виростив сина. На жаль, він хворів на астму і помер 1978 року.

Рятівникам Володимира Винокурова і його батька Соломона Борисовича – родині П'яних і Анастасії Михайлівні Дубко – 1995 року присвоєні звання «Праведник Бабиного Яру». Любов Остапенко 2006 р. нагороджена орденом "За заслуги" III ступеня.